

po leti), ruda se mora dostikrat od posestnikov kupovati, od rudniških mer so veliki davki; te okolnosti so pa zelo napoti, da se po plavilnicah v teh krajih več železa ne izdeluje.
(Prih. dalje.)

Stari in mladi Slovenec.

Obadū.

O. Obadū je oestrus, obada pa calumnia.

S. Pervo iz obosti - obadati pungere, cornu petere, in drugo, ako ne tudi iz te korenine, pa iz obvaditi, ovaditi (v. VI, 9). Brenclj le brenca ali brenči in obira, obad pa in človek, kateri obrekuje, obada in obode, da je hudo. Obadljiv je calumnians, obaditelj, obadnik calumniator.

O. Vjema se s tem oblogū a) septum, ager; b) calumnia, obložnikū calumniator, obložina slovesa, reči itd.

S. Uno iz obložiti - oblagati, to pa iz oblagati, stsl. obługlyg - ati - ovati - avati, iz laž, rus. lož, ktera vselej tiči v obrekovanju; nsl. mi kaže pisati oblažnik ali obležnik.

Obedū.

O. I obedī f., obidīci, obodū - dīci, oboda f. annulus, obedīnja torques; cf. bulg. obeci (obici in aures) i venci; obodū serb. margo, rus. septum.

S. Kakor obara custodia, obaričinū custos, obarovati; za obvara, obvarovati, oblača, obleklo za obvlača, obvleklo; se piše i obed - obod za obved - obvod iz obvesti - obvoditi; nsl. obvod, obod Einfassung des Siebes; Umkreis, Zarge (lašta).

Obličiti.

O. Tudi obličati - evati ostendere, arguere, dehonestare, accusare, ignominiae exponere, obličiti - evati formam reddere, obličije similitudo, facies, obličaj figura, obličinū similis, conspicuus.

S. V prvem pomenu je obličiti - ati tedaj, kar nsl. očitati komu kaj (vorwerfen, vorrücken); stsl. in v drugih jezicah je očitati - ovati le manifestare, očitū manifestus, očitō visibiliter, palam.

Oblomitū.

O. Mitis n. pr. oblomitoje sridice; cf. čes. oblomiti placare; oblomitedlný placabilis.

Obožati.

O. Božiti-obožiti - ati je deificare, deum facere, oboženije.

S. Nsl. je brati obožati pauperem fieri; ali - ker je ubog prav za prav pauper, inops, kaže pisati po stsl. ubožiti pauperem facere, ubožati, obubožati esse ali fieri, obubožiti stsl. extorquere, obubožanije.

P a š n i k.**Kako so nas odgajali.**

Ako človek v poznejših letih pogleda nazaj v svoja destinska leta in premišljuje prvič, kako so ga odgajali, želi si, da bi se bilo v marsičesem drugače ravnalo. Drugič pa nad otroci, kateri rastejo pred njegovimi očmi, pregleduje, kako jih drugi odgajajo, in to presoja. Tretjič ima pa odrasčene pred sabo, nad katerimi misli spoznati sad dobre ali slabe odgoje. Pri vsem tem pa človek vendar ne vé, kaj bi naravi, kaj bi odgoji pripisoval. Človek še celó ne vé, kako bi cenil, kar se je zgodilo in doseglo z odgojo. Ako si je kateri pridobil posebno učenost, ljudje radi prašajo, čemu mu bode to, ako tega ne bode potreboval v svojem življenji; ako se je kdo privadil posebne natančnosti in rednosti v življenji in vedenji, večina ljudi najde v tem nepotrebno okornost, ktera se mora med svetom ogladiti.

Pri vseh teh omahajočih mislih je menda naj prej tista resnična in premišljevanja vredna, s katero se človek ozira nazaj v mladostna leta. Kolikor se človek vé spominjati na svoja mlada leta in na to, kar ga je tačas nagibalo, je to spoznanje boljše od vsega, kar mu more povedati naj globokejša učenost. Vsak naj bolji vé, kako mu je bilo pri srcu, kaj je zamolčal, kaj so mu gojitelji branili, kaj dopuščali, za kaj so ga kaznovali, kaj so mu pregledovali, v katerih rečeh so ga zatirali, v katerih pa spodbujali, po katerih potih je najdel pripomočke, da je dosegel, česar je želel. Zato vsak tožari, da je tratil s nepotrebnimi rečmi čas, katerega bi bil lahko bolje obrnil. Veselost so pri njem brez potrebe zaduševali, in tako ga spravili ob vso živost, in zopet drugikrat, da mu pri prvem padcu niso zadosti na pete stopali; mlada zvita buča je najdelo dosti pripomočkov, da je prekanila čuječnost odgojiteljev.